

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Ja, det vil Socialdemokratiet selvfølgelig, og jeg vil gerne gentage for hr. Peter Skaarup: For at noget land kan blive medlem af vores samarbejde, så skal man leve op til demokratibegrebet, menneskerettighedsbegrebet og good governance, hvilket vil sige en ordentlig regering, der sørger for lighed osv.

Det er fuldstændig ufravigelige krav, og der indledes ikke optagelsesforhandlinger med hverken Tyrkiet eller noget andet land, før man lever op til disse tre kriterier. Så har jeg givet min egen vurdering af, hvor lang tid der måske går, inden Tyrkiet kommer derhen. Det er ikke engang sikkert, at de når derhen, det kan være, at Tyrkiet ændrer retning undervejs. Men bundlinjen på det her er, må jeg sige til hr. Peter Skaarup, at kriterierne skal være opfyldt, førend der kan indledes optagelsesforhandlinger.

Så er der måske den forskel imellem Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti, at Dansk Folkeparti har det godt med at have en eller anden trussel der og måske i realiteten slet ikke ønsker, at nogle lande skal overgå til demokrati og leve op til menneskerettigheder, for så har man dem ikke som trussel længere. Der tror jeg måske nok, at der er en forskel, det indrømmer jeg gerne.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så er det hr. Peter Skaarup som ordfører.

Peter Skaarup (DF):

I Dansk Folkeparti hilser vi det velkommen, at vi her i dag har en debat om EU's fremtid. Det er meget velbegrunderet med den udvikling, der er i gang i øjeblikket, at vi netop får den debat.

Kl. 15.15

Man kan vel sige, at det er blevet endnu mere aktuelt af, at det for nylig stod klart, at det irske formandskab forsøger – vi ved ikke, hvad der sker – at køre noget igennem i den formandskabsperiode, man er inde i i øjeblikket. At vi så i Dansk Folkeparti er arge modstandere af, at man indfører en forfatning med det grundlag, vi kender nu, er så en anden sag.

Det grundlag, vi kender, er jo mere magt på rigtig mange områder til Bruxelles, til EU-systemet, og det er den vej, forfatningen driver tingene, medmindre nogen gør noget ved det grundlag, vi kender i dag. Det ser ikke ud, som om det irske formandskab har tænkt sig det, og derfor er vi ikke blandt dem, der råber hurra over, at

man kommer videre – hvad der fremgår af det forslag til vedtagelse, der ligger, og som formentlig bakkes op af et flertal – for vi synes ikke, at det grundlag, der ligger, som man gerne vil gå videre med, er så voldsomt godt.

Danmark bør kæmpe for sin selvstændighed, og i stedet for hele tiden at overføre mere magt til EU-systemet, overføre yderligere kompetencer, fjerne muligheden for, at vi har vetoret på vigtige spørgsmål, synes vi, at EU-systemet skal gå ind og give mere magt tilbage til de nationale parlamenter, sådan at vi får den indflydelse, vi gerne skulle have på vores egne forhold.

Jeg synes egentlig, at den diskussion, vi har haft i dag om forbeholdet på udlændingeområdet, retsområdet, meget godt viser behovet for, at vi værner, at vi beskytter den beslutningskompetence, vi skal have f.eks. på udlændingepolitikken her i Danmark. Det er så også det, regeringen erkender med det oplæg, der er kommet, at vi skal bevare det forbehold.

Det er meget uheldigt, hvis de stramninger, som regeringen har indført sammen med Dansk Folkeparti og løbende justerer, pludselig går fløjten, fordi man på et tidspunkt må bøje sig for, at det så er EU, der må bestemme det også. Derfor føler vi et stort behov for at advare imod den retning, som tingene har taget i debatten om en forfatning.

Den kampgejst, som en regering og som en opposition har i mange spørgsmål, synes vi ikke vi oplever i forbindelse med traditionelle danske synspunkter som f.eks. det at have en kommissær med fulde rettigheder. Der synes vi ikke, vi oplever en kampgejst, der er tilstrækkelig til at tro på, at vi permanent kan forestille os, at danske interesser trods alt vil være lidt beskyttet af, at vi fremover har en kommissær.

Vi synes heller ikke, man oplever en kampgejst for at indføre det, vi kalder et kompetencekatalog, som Venstre bl.a. snakkede om efter afstemningen i Danmark om euroen. Det var meget vigtigt, at vi skulle have det, men den model, vi ser, der er kommet ud af det, er meget fattig på det område. Derfor var der brug for, at vi kæmpede sådan nogle sager igennem, som der jo egentlig er relativ enighed om her i Folketinget.

Hvad der også var brug for, var, at man, når man nu overfører mere kompetence til Bruxelles, så under alle omstændigheder sørger for, at de nationale parlamenter har det, man kan kalde et rødt kort, der kan vises, hvis der indføres lovgivning, som krænker nærhedsprincippet